

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/714/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213046
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/200/2012-65 zo dňa 24.03.2015, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal z titulu majetkovej škody sumy 420,38 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 84,08 Eur, zamietol, o trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej uznesením č. k. 6C/200/2012-68 zo dňa 24.03.2015 návrh žalobcu zo dňa 05.12.2013 na prerušenie konania zamietol keď mal zato, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania, keďže o námietke žalobcu bolo rozhodnuté zákonným postupom, a to rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým rozhodnutím nadriadený súd zákonného sudcu, ktorému vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevyлúčil. Súd mal za to, že samotná skutočnosť, že navrhovateľ s rozhodnutím nadriadeného súdu nie je spokojný a podal preto sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, nie je dôvodom na prerušenie konania. Vo veci už o jeho námietke bolo právoplatne rozhodnuté, poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 102/2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov, podľa ktorého sudcov možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov. Poukázal tiež na okolnosť, že Najvyšší súd SR už v iných veciach vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (uznesenie NS SR č. k. Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010). Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Čo sa týka žaloby vo veci samej, okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorou žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konaní

Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3Er/1664/2010 rozhodol uznesením zo dňa 17.09.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, pričom žiadosť súdneho exekútora bola súdu doručená dňa 24.06.2010. Okresný súd dospel k záveru, že na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti podľa Exekučného poriadku platného v čase začatia konania nebola stanovená lehota, táto bola stanovená len na rozhodnutie súdu na vydanie poverenia, aby bola vykonaná exekúcia, pričom táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d) Exekučného poriadku, pričom poukázal, že v súdnej veci exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Exekučný súd v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Mal za to, že žalobca nepreukázal, že v predmetnej exekučnej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že súd v exekučnom konaní postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by rozhodoval vo veci so zbytočnými prietiahmi, nedošlo teda k vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z týchto dôvodov sa súd nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti, a to existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi úradným postupom a touto škodou. Vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) a § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Namietal, že súd sa vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnúť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu pravdivé nie je. Z obsahu spisu je zrejmé, že písomné vyjadrenie žalovaného nebolo žalobcovi doručované spolu s rozhodnutím vo veci samej. Z obsahu spisu je zrejmé, že písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.05.2013 podal okrem vecí, ktorá je predmetom tohto súdneho konania v ďalších 113 veciach vedených na Okresnom súde Rimavská Sobota a toto bolo doručované ako hromadné podanie. Za danej situácii napriek tomu, že z obsahu spisu nevyplýva, kedy v predmetnej veci bolo písomné vyjadrenie žalovaného žalobcovi doručené, s prihliadnutím aj k tomu, že odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti je známe, že v obdobných veciach žalovaný podáva rovnaké vyjadrenie k obsahu skutkovo aj právne totožných žalôb žalobcu, (pričom žalobca podal obdobné veci na súdy Slovenskej republiky v počte niekoľko desiatok tisíc vecí) a teda je nepochybné, že už v čase rozhodovania o predmetnej veci žalobca mal vedomosť o stanovisku žalovaného k jeho žalobe a keďže žalobca bol na pojednávanie riadne predvolaný a na pojednávanie sa bez náležitého ospravedlnenia nedostavil, nemožno považovať postup prvostupňového súdu, ktorý vo veci konal a aj rozhodol na pojednávaní dňa 24.03.2015 za postup nesprávny, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 24.03.2015, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 19.03.2015 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívala predovšetkým v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty. Súdna prax je ustálená na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a súd musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/243/2013 zo dňa 25.04.2013, IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012). Za situácie, že okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 24.06.2010 a exekučný súd uznesením zo dňa 17.09.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prietahy v súdnom konaní. Postup exekučného súdu je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti, čo je plne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. vo veci sp. zn. II.ÚS/245/2013, IV.ÚS/606/2012.

Okresný súd správne poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva povinnosť súdu preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a správne vyhodnotil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mala vzniknúť aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď tento vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd je rovnako toho názoru, že exekučný súd v predmetnom konaní postupoval v súlade s ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok) a preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Keďže preskúmaním exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že tento exekučný titul je v rozpore so zákonom, žiadosť súdneho exekútora, ktorou žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol. Nemožno teda konštatovať, že toto rozhodnutie nie je zákonným rozhodnutím, pričom žiadnym príslušným orgánom nebola konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Rovnako je správny aj záver prvostupňového súdu, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytkávaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie senát krajského súdu prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.